

Thuis in het Verpleeghuis

Waardigheid en trots op elke locatie

Dames THe-blik: ‘Baas in eigen bed’

De Dames THe, Tineke van den Klinkenberg en Hetti Willemse, gaan sinds 2011 onverwachts op zorgvisite bij verpleeghuizen en woonzorgcentra door heel Nederland. Ze beoordelen de huizen op het ‘thuis voelen’ en kijken ernaar met de blik van: hoe zouden wij dit verpleeghuis voor onze eigen vader of moeder vinden? Op basis van hun zorgvisite ervaringen schrijven ze mooie blogs die verschijnen op de website van Waardigheid en trots.

Dames THe

‘In de meeste huizen wordt het verpleeghuisbed standaard meegeleverd bij de inrichting. Wij kunnen die bedden voor u uittekenen.’

Herkent u het: het verlangen naar je eigen bed, nadat je een tijdje van huis bent geweest. Voor het overgrote deel van de mensen die in verpleeghuizen of woonzorgcentra wonen, ligt dat letterlijk en figuurlijk heel anders. Zij hebben geen keus. In de meeste huizen wordt het verpleeghuisbed standaard meegeleverd bij de inrichting. Wij kunnen die bedden uittekenen: een eenpersoons hoog-laagbed, van lichtgrenen hout, 90 centimeter breed met een soort van schotten aan de zijkanten.

Oeps! We konden je formulier niet vinden.

Het standaard verpleeghuisbed heeft ook de ereplaats in menig woon/slaapkamer van de bewoner.. Het is DE eyecatcher bij binnenkomst. Je kunt er niet omheen. Excuus, juist wel omheen. Dat is namelijk handig voor de verzorging en verpleging. Dat geldt voor alle faciliteiten van het meegeleverde bed. Elektrisch van hoog naar laag en op en neer. De schotten kun je lekker snel zo omhoog trekken zodat eruit vallen -je weet maar nooit- wordt voorkomen en je net binnen de grenzen van de vrijheidsbeperkende maatregelen valt.

Minstens een twijfelaar

Wij zijn eens profondervindelijk nagegaan hoeveel van onze vrienden, inmiddels ook de jongsten niet meer, in een eenpersoonsbedje liggen. Ja, er zijn stellen die binnen een lits jumeaux hun eigen matras hebben. Maar alleen, of met z'n tweeën, degenen die nog steeds zoals in hun kindertijd in een eenpersoonsbedje slapen zijn met een lantaarntje te zoeken. Op z'n minst liggen ze in een twijfelaar.

Wij hebben zo onze bedenkingen bij het standaard verpleeghuisbed. Moet dat in alle gevallen nou echt? Emotioneel is het al ingewikkeld genoeg om de stap te maken naar een verpleeghuis en je eigen vertrouwde bedoening terug te moeten brengen tot een enkele woon/slaapkamer als je nieuwe thuis.

Ja , we weten wat er nu aan reacties gaan komen. De verhuizing, dat doen de bewoners niet meer zelf. Daar is de familie verantwoordelijk voor. De bewoners zelf weten het niet meer; ze zijn het kwijt. Maar is dat wel zo? Wij menen dat, hoe diep dement iemand ook is, er blijft -in ieder geval nog lang- diep van binnen het primaire besef, herkenning van en gehechtheid aan materiele zaken als meubels en bed.

Ja maar

Of de reactie: ja maar de bewoners die worden 'opgenomen' (overigens een term die niet spoort met menige visie en missie van langdurige zorg organisaties), zijn er zo slecht aan toe dat zij niet meer in hun eigen bed kunnen liggen. Huh, thuis lagen ze er nog steeds in en de thuiszorg deed er zijn werk. En huh, geldt dat dan werkelijk voor iedereen die in het verpleeghuis gaat wonen? Waarom moeten alle ouderen over één kam worden geschoren, ook degenen die nog prima in hun eigen bed kunnen liggen? Of een partner hebben die lekker tegen je aan kan gaan liggen. De cliënt centraal toch?

Ja maar, het moet van de Arbo, het is preventief want anders gaat het personeel door zijn rug, horen we ook vaak. Is dat nu werkelijk van meet af aan zo? Ja wellicht in de jaren '80 en '90 toen je nog beddenteams had die van negen tot tien -roetsj roetsj- alle bedden door het hele verpleeghuis opmaakten en verschoonden. Nu met de veel kleinere groeps-grootte en de keuze van bewoners op hun eigen tijd op te staan en te ontbijten is dat toch echt een ander verhaal geworden en is het punt van een bed-return aangebroken.

Eigen bed meenemen

Gelukkig zien we al goede voorbeelden. Zoals bij de Reigershoeve in Heemskerk en bij het huis aan de Poel in Amstelveen, waar bewoners hun eigen bed mogen meenemen. Komt het moment dat de verzorging en verpleging op het eigen bed niet meer gaat, dan wordt in overleg met de familie de overgang naar een geëigend hoog-laagbed geregeld. De Reigershoeve heeft de eisen benoemd waar aan zo'n bed dan moet voldoen en geeft aan met welke firma's zij goede ervaringen hebben om een keuze te maken uit bedden die voldoen en die gekocht of gehuurd kunnen worden. En in Borstkankercentrum Alexander Monro staan op de kamer tweepersoonsbedden.

Dames THe

Wij roepen op tot een beddenbeweging in verpleeghuisland. Goede voorbeelden graag via www.zorgvisite.nl en via info@zorgvisite.nl

Het verpleeghuisbed gaat vaak samen met het instellingsgerichte nachtkastje en de linnenkast. Het benadrukt de instituut sfeer. Het moge duidelijk zijn: niet nodig, dus schaf het af en gebruik het bespaarde geld voor gezelliger dingen voor de bewoners.

Meer weten

- [Lees ook de eerdere blogs van de Dames THe-blik](#)
- Met de publicatie vanaf 2007 van hun boeken 'Thuis Wezen', 'Thuis Voelen' en 'Thuis Zijn', alsook het boek 'En zij leefden nog goed en tevreden. Hoe de bureaucratie bijdraagt aan betere ouderenzorg', breken de Dames THe een lans voor het Thuis Voelen en beschrijven zij hoe kwaliteitsverbeteringen in de langdurige zorg praktisch en door iedereen kunnen worden opgepakt. Op de website www.zorgvisite.nl vindt u alle verdere informatie.
- [Abonneer u op de nieuwsbrief \(via website zorgvisite\)](#) van de Dames THe en ontvang steeds de nieuwste zorgvisite en tips!

Nooit meer een blog van de Dames THe missen?

Abonneer u nu op onze wekelijkse nieuwsbrief.

Oeps! We konden je formulier niet vinden.

tags:

[Blogs Dames THe-blik](#) (20)